

Kringflack

och detta skall förbli
mig äger ingen
för vem kan äga den som vara
född bunden – bunden fri?

Kanske fanns det en tanke
med att han bodde bland bergen,
lika mörk och stilla som skogarna och
de djupa sjöarna,
och att hon – varje årstid –
alltid rusat ner längs stränderna,
rusat hem till havet,
lika vild och galen som vindarna,
lika föränderlig som vågorna och stormarna

Kanske är det för
att hon föddes utan rötter,
formades till att älska med rälsen
och sökte sig en famn i varje hamn
Medan han alltid verkade stilla och säker,
flydde aldrig marken, så ville hon få plats,
få ta en del av hans hem och göra det till sitt
för att haven ger inte någon trygghet
eftersom isar smälter och dränker
och så sker varje år
och idag sväljer hon olika tabletter och
halsar olika vätskor och
omgivningen brukar undra över blicken som flackar,
händerna som hoppar
men det enda hon kan svara är att
hon hittar närhet i små sekunder

och säkert skall bestå
mig äger ingen
för vem kan äga den som vara
född bunden – bunden fri?

Det fanns alltid en skillnad
och det fanns aldrig en överrenskommelse,
förutom den där tysta
om att aldrig säga orden – trots närkontakten,
och idag kan man ångra att ingen bröt
alla band
krossade kedjor
släppte känslor lösa
Hon skulle letat efter en inbunden man
och inbundna likheter bland
bortglömda skogar

Jag vet att jag hade gjort det
Jag vet att jag hade bytt ut alla sekunder
och bedövande, smärtstillande tryggheter,
bytt ut asfalt och rasande storm och
tagit mig tomma mil fyllda med kyla och med
förbannat massa träd
bara för att få älska med dig

men jag skall gå under
i tid och evighet
mig äger ingen
för vem kan äga den som vara

född bunden – bunden fri?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Louise Buenafe Mistén @ CaseClosed med Poeter.se id #28444 innehar upphovsrätten